

Chương 16

Khiêu Khích

Rơi vào mắt mọi người đầu tiên là một vạt áo màu thủy lam, sau đó một nữ nhân từ trong nhà đi ra. Màu sắc trắng trong thuần khiết đến cực điểm, ở nơi hoang vu càng lộ ra cảm giác không hợp nhau, tựa như giữa một biển lửa đỏ tươi hiện ra một ao nước trong vắt, khí quanh thân như hàn băng bao phủ.

Tất cả mọi người có chút hoảng thần, xung quanh trong chốc lát yên tĩnh chỉ còn lại tiếng gió. Nữ tử quét một ánh mắt rét lạnh tới, cuối cùng dừng trên người Cố Uyên mới hơi có tia tâm tình lóe lên.

Cố Uyên nhìn nửa bên ống tay áo bị nhiễm đỏ của nàng, nhíu mày, mở miệng hỏi: “Phương Hoa, đây là có chuyện gì?”.

Nữ nhân này chính là Liễu Phương Hoa. Tô Thanh vốn đang nắm chặt lấy vạt áo, nghe vậy không khỏi buông lỏng, thần sắc trong mắt khó lường.

Liễu Phương Hoa đang muốn nói gì, đột nhiên biến sắc, phiên thân hướng đình viện xẹt qua. Chỉ công phu trong chớp mắt, chỗ đất bằng phẳng vừa đứng rơi xuống một thanh đao quan khổng lồ, sau tiếng vang lớn, miễn cưỡng đem mặt đất bổ ra nhiều vết nứt. Trong mắt nàng xẹt qua một tia kinh ngạc: “Lại còn không chết”.

Lời nói chưa dứt, có một bóng dáng từ trong nhà thông thả đi ra, nhìn rõ bộ dáng người này, sắc mặt mọi người biến đổi. Nhắc tới người không chết, chỉ sợ ai cũng đều không tin đi.

Hiển nhiên là bộ dáng đã trúng độc sâu, khuôn mặt ruộm lậu mơ hồ thấy cả xương sọ bên trong. Cánh tay trái như thể vừa ra khỏi quan tài, không hề có sự sống rũ xuống bên cạnh, tay phải cứng nhắc đem quan đao cắm trong kẽ đất rút ra, lúc xoay người lơ mơ có thể nghe thấy tiếng khung xương va chạm “kê kê”. Trên lòng ngực hẳn bị vài cây tiêu găm vào tận xương, máu nhiễm một mảng lớn trên tà áo, lúc này cũng đã khô khốc đọng lại trên thân. Cả thân thể như sắp phá ra thành từng mảnh.

Nhìn quái nhân từng bước đi về hướng bọn họ, nguyên một đám khó tránh khỏi sợ hãi.

Cố Uyên nhìn Liễu Phương Hoa lui đến bên cạnh, mở miệng hỏi: “Không phải đã nói muội lẳng lạng đợi ở trên trần rồi sao”.

Liễu Phương Hoa đáp: “Có người đem chủ ý đánh tới muội nên muội tương kế tựu kế”.

Cố Uyên nhíu mày: “Đây chính là kết quả tương kế tựu kế?”.

Liễu Phương Hoa nghe vậy trầm mặc, đưa tay đem phôi kiếm quăng cho hẳn. Khuôn mặt một mảnh yên tĩnh, quần áo nhỏ bé nhiễm một vết máu nhưng vẫn thanh nhã cực điểm, cắn khước môi: “Muội cũng không biết người này như thế nào đột nhiên phát điên, thần trí không nhận thức, gặp người liền hạ thủ. Bộ dáng ma quỷ này giống y chang cha muội năm đó... Căn bản là, giết không chết”.

Cố Uyên nhìn quái nhân đang từng bước tới gần kia, lạnh nhạt nói: “Không, người này xác thực đã chết”.

Tô Thanh trốn sau lưng Cố Uyên, nghe hai người nói chuyện, trong đầu đột nhiên có cái gì chột lóe lên. Tình cảnh này cảm giác rất quen tai, giống như người nào đó, tại lúc nào đó, đã từng dùng gương mặt tỏa sáng cùng nàng miêu tả qua. Vô đầu một cái, bỗng nhiên nghĩ tới.

“Người cũng biết, năm đó trong Tổng An Cư “Độc lập” ghi lại 379 vị độc dược? Loại độc này tên gọi “Huyết cổ độc”, có thể làm cho thân thể người chết sống lại, bởi vì thế mà được xưng là “người chết sống”. Nhưng dược này rất bá đạo, người trúng độc mặc dù có thể bộc phát tất cả tiềm năng trong cơ thể nhưng lại không có chút ý thức nào, tàn sát thành tính, động thầy ngang khắp đồng, máu chảy thành sông. Năm đó Tổng An Cư châm chước hết lần này đến lần khác, cuối cùng quyết định loại bỏ loại độc này ra khỏi “Độc lập”, để tránh gây thảm kịch nhân gian. Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu thật sự để người nắm được cách điều chế độc này thì, chậc chậc chậc...”.

Khi đó A Nhuyễn nói với nàng, lúc nói nghiêm nhiên hai mắt sáng lên, bộ dáng hận không thể ngáy tại chỗ cảm thụ loại độc này một chút.

Nhưng, quái nhân trước mắt thật sự trúng huyết cổ độc sao? Tô Thanh chưa bao giờ thấy qua, khi đó A Nhuyễn cũng không có miêu tả cụ thể về tình hình phát độc, nàng tạm thời cũng không nắm chắc. Trong lúc mơ hồ hình như nhớ được lúc ấy có nhắc qua cho nàng nghe phương pháp giải độc, đem ngựa chết chữa thành ngựa sống, hiện tại vội vàng nhớ lại, cái gì cũng không nhớ nổi.

Nôn nóng đăm đăm đầu mình, bỗng nhiên Tô Thanh cảm thấy thân thể chột nhẹ băng, bị Cố Uyên nhắc lên ném vào ngực Ngọc Phi Giác.

Lời hắn nói quá mức lạnh nhạt: “Ngọc công tử đã thực hiện xong lời hứa, vậy sẽ không lưu lại người cùng nhau mạo hiểm. Nhưng thỉnh giúp đỡ đem tạp nhân nhân đặng này mang đi, đỡ phải để cho chúng ta vô có phân tâm. Đa tạ”.

Liễu Phương Hoa lúc này mới chú ý đến sự tồn tại của Tô Thanh, ánh mắt lạnh lẽo khẽ xẹt qua.

Vừa nghe muốn đưa nàng đi, trên mặt Tô Thanh hoảng hốt, giẫy giụa muốn chạy đến bên cạnh Cố Uyên. Nhưng không đợi nàng kịp hành động, Ngọc Phi Giác đã không nói hai lời, coi nàng như bao tải, hướng trên vai vung một cái, như một cơn gió, trong chớp mắt chân không chạm đất, lướt vào khu rừng.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu quả thực kia là huyết cổ độc, đó chính là suốt đời không ngừng tồn tại! Cố Uyên mà có cái gì không hay, muốn nàng đi đâu tìm được khoản mua bán lớn như vậy nữa chứ. Xa xa vang lên tiếng đánh nhau khiến trong lòng nàng càng lúc càng sợ, sắc mặt Tô Thanh cũng khó coi theo.

“Khôn kiếp, Hoa Hồ Điệp chết tiệt, thả ta trở về!”. Dữ dội nện vài cái nhưng không có hiệu lực, nàng hơi ngửa đầu, nhắm bả vai hắn hung hăng cắn xuống. Ai ngờ vừa cắn một ngụm, thân thể Ngọc Phi Giác bỗng nghiêng một cái, lúc ngã cắm đầu xuống đất liền đem cả người nàng quăng mạnh trên đất.

Một cú ngã này khiến Tô Thanh mắt nỏ đom đóm, nghe răng trợn mắt đứng lên, đang chuẩn bị khởi binh vấn tội, lại thấy Ngọc Phi Giác sắc mặt thảm thiết, ngược lại bị hoảng sợ, vội tiến lên đỡ hắn, hỏi: “Người làm sao vậy?”.

Ngọc Phi Giác cố gắng đỡ chân đứng dậy, dựa vào thân cây thở hổn hển, uể oải liếc nàng một cái, đáp: “Bị hun”. (mùi lạ xộc vào mũi gây khó thở)

“...”, Tô Thanh đột nhiên cảm giác nếu bây giờ mình chỉ trích bộ dáng vừa rồi lâm trận chạy thực mạng của hắn quả thực có chút không có nhân đạo. Khó trách có người nói, vật cực tất phản, Ngọc Phi Giác này khứu giác thiên phú dị bẩm, có lúc lại là trở ngại. Thở dài, nói: “Vậy người nghỉ ngơi tốt rồi đi nhanh đi, ta phải mau chóng trở lại xem một chút”.

Ngọc Phi Giác thở dốc còn có chút trầm trọng, nghe vậy vẻ mặt như gặp phải quỷ: “Không phải chứ, người quay lại ngoại trừ cản trở còn có thể làm gì, không sợ bị quái vật kia băm thành thịt nát sao? Chỗ đó thi thể đã đủ nhiều, chỉ sợ không ngại nhiều thêm một thi thể của người”.

Vừa rồi đột nhiên bị ném một cái làm nàng nhớ đến những lời của A Nhuyễn nói trước kia. Đối mặt với vẻ khinh bỉ của Ngọc Phi Giác, Tô Thanh trả lại hắn bằng vẻ mặt càng thêm khinh khỉnh, làm động tác cắt cổ, đáp: “Ta chính là về nói cho bọn họ biết cách diệt quái vật kia. Chặt đầu! Chặt đầu hiểu chưa? Chỉ có triệt để khiến thi thể của quái vật kia chia lìa thì mới có thể làm hắn chết hẳn!”.

Ngọc Phi Giác sững sờ, sau đó nghi hoặc: “Làm sao ngươi biết?”.

Tô Thanh hướng hấn nhếch miệng, một bộ thần sắc tiên cơ không thể tiết lộ, xoay người liền chạy trở về.

Còn chưa đi được mấy bước, trên người chợt nhẹ, bị Ngọc Phi Giác chặn ngang bẻ lên, cảnh trí bên tai gào thét như gió. Ngẩng đầu liền thấy đường cong nhu hòa dưới mặt nạ, nàng không khỏi ngậy người: “Ngươi đi?”.

Ngọc Phi Giác vẽ mặt nhiều hứng thú: “Khó gặp được chuyện kì lạ như vậy, sao có thể dễ dàng buông tha, sau này gặp mỹ nhân khác, chẳng phải là có thêm chuyện thú vị để tán gẫu?”.

“...”. Người này thật sự xác định loại chuyện máu tanh kinh khủng này thích hợp làm đề tài thú vị để tán gẫu? Tô Thanh vô lực dòi mắt, hỏi: “Ngươi không sợ sẽ bị hun đến trực tiếp ngất đi?”.

Ngọc Phi Giác quăng cho nàng một ánh mắt khinh bỉ, vẽ mặt nhìn nàng như nhìn kẻ ngốc: “Chỉ cần không dùng mũi hô hấp là được”.

Tô Thanh không phản bác nổi. Nói vài lời, hai người đã trở lại sơn trại.

Xa xa nhìn đoàn người đã chết vài người, một số thì bị thương, lúc này Lận Ảnh một thân một mình cản ở trước mặt, hiển nhiên đã cố hết sức.

Cô Uyên đứng ở nơi không xa, phía sau là Liễu Phương Hoa đã bị thương. Trên mặt hấn vẫn không chút rung động nào duy chỉ có đôi mắt càng thêm lãnh ý khiến người ta không nhìn ra tâm tư.

Quái nhân bên cạnh căn bản không có lý trí, khuôn mặt dữ tợn đang từng bước tiến lại gần, tình thế gấp gáp.

Tô Thanh không đợi được Ngọc Phi Giác buông tay liền giãy giụa từ trong lòng hấn nhảy xuống, ba chân bốn cẳng chạy như điên qua cạnh Cô Uyên, thở liên tục: “Lão gia, chém đứt đầu! Chém đứt đầu hấn sẽ không thể cử động nữa”.

Cô Uyên không đoán được nàng không đi mà quay lại, tư thế khẽ chấn động, rũ mắt xuống nhìn dáng vẻ chật vật không chịu nổi của nàng.

Tô Thanh thấy hấn giống như do dự, vội la lên: “Trong người hấn có thể là huyết cổ độc, chỉ có phương pháp này mới giải được! Lão gia nếu tin tưởng lời nô tì nói, thỉnh thử một lần!”.

Nhưng, Cô Uyên vẫn không động.

Lận Ảnh phía trước đã chống đỡ hết nổi, bị quái nhân khoát tay ném trên đất, tiếng kêu đau đớn vang lên, bụi đất tung bay.

Tô Thanh kinh hãi, một phen nắm lấy tay áo Cố Uyên, đang muốn mở miệng thề liền thấy ánh mắt hấn roi trên người mình. Khóe môi khẽ nhếch, lời nói đến miệng bị nàng miễn cưỡng chặn trở về.

Thậm chí không quay đầu lại, Cố Uyên bỗng giơ một tay lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, mang theo tiếng xé gió bén nhọn, hướng thẳng đến cổ quái nhân kia.

Vòi máu sau lưng hấn văng lên bốn phía, khung cảnh bỗng nhiên trầm tĩnh. Thân thể cực đại của quái nhân bị chặt đầu ầm ầm rơi trên đất, hình ảnh hết sức tàn nhẫn trong gang tấc khiến hô hấp gian nan của Lận Ảnh hơi dừng lại.

Đôi mắt không hề quay lại liếc nhìn, đầu ngón tay Cố Uyên lơ đãng trên cái trán bị ngã sưng đỏ của Tô Thanh, nhẹ nói: “Không nên gấp”.

Nhiệt độ đầu ngón tay hơi lạnh, ánh mắt nhìn soi mói làm cho nàng có chút hoảng thần, đã thấy Cố Uyên xoay người sang chỗ khác.

Mặt hướng vào trong sơn trại, một mảnh tình cảnh như trong lò luyện ngục máu tanh, trông mắt thâm thúy không dấu vết dần dần dâng lên một tầng thần sắc khác thường.

Hấn tựa như tìm được một con mồi thú vị vậy, nhặt trường kiếm lên, lau khô vết máu, rũ mắt nhìn thi thể không hề có sinh khí trên mặt đất, tự lẩm bẩm: “Chuyện xưa tái diễn? Thế nhưng lại dùng phương thức này khiêu khích ta, thật có chút ý tứ”.

Chương 17

Tình Địch

Thời điểm xuống núi, số người đã thương vong hơn phân nửa, có thể nói tổn thất thảm trọng. Tâm tình tất cả mọi người đều có chút mê mang.

Tô Thanh đi theo phía sau đội ngũ, ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn hướng hai người sóng vai đi trước mặt, dựng lỗ tai, nín thở tập trung suy nghĩ lắng nghe bọn họ nói chuyện.

Liễu Phương Hoa nói: “Những thổ phỉ này chết, hiển nhiên là có người lợi dụng, người phía sau màn đã bừa bãi đem phương pháp năm đó dùng lại lần nữa chắc là không có ý để ta còn sống rời đi. Chỉ là thiên tính vạn tính, không tính đến sẽ có viện binh”.

Cô Uyên nói: “Cũng chưa chắc”.

Liễu Phương Hoa nói: “Chỉ giáo cho?”.

Cô Uyên nói: “Chính là biết rõ ta sẽ đến cho nên mới có một màn ngày hôm nay”.

Trong mắt Liễu Phương Hoa kinh ngạc: “Mục tiêu của bọn họ không phải là ta?”.

Cô Uyên cười lạnh: “Đối phương hiển nhiên cùng ân sư thù sâu như biển. Hiện tại, ân sư đã chết, người hấn muốn hủy diệt nhất chỉ sợ chính là ta, môn sinh đặc ý nhất của ân sư. Hấn bắt quá là muốn thông qua chuyện hôm nay báo cho ta biết, bất luận hấn làm bất cứ chuyện gì, ta đều phải bó tay hết cách”.

Liễu Phương Hoa trầm mặc một lát, nói: “Nếu sư huynh thật sự là mục tiêu, vậy chúng ta tốt nhất về trước...”.

Cô Uyên cắt ngang lời nàng nói: “Đợi đến Hoài Châu, chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn”.

Bọn họ đối thoại rất đơn giản đôi câu vài lời, Tô Thanh liên kết với đủ chuyện xảy ra gần đây, thoáng có chút suy đoán. Dù sao, có thể được Cô Uyên nhận làm ân sư, từ trên xuống dưới chỉ có một người được tôn sùng, đứng đầu “Giang hoài Liễu thị” Liễu Thừa Ân.

Năm năm trước, thảm án Liễu gia chấn động thiên hạ, trong một đêm hơn 20 người trong trang không ai sống sót. Khi Liễu Thừa Ân được tìm ra, đầu hấn bị treo cao trong nội đường, huyết lệ không ngừng, cho nên án này được người ta gọi là “Huyết chú án”. Về sau từng có tin đồn nói Liễu gia đêm đó có một nữ nhân may mắn thoát nạn, bây giờ nghĩ lại chỉ sợ vị này sẽ là Liễu cô nương đây. Nếu như thế, nàng và Cố Uyên là quan hệ sư huynh muội.

Làm Tô Thanh cảm thấy kinh ngạc là, nghe ý tứ trong lời nói của bọn họ, thảm án diệt môn của Liễu thị năm đó có liên quan tới huyết cổ độc? Khó trách vừa rồi Cố Uyên tức giận như vậy, bị người ta đem chuyện cũ tái diễn một lần quả thực là thái độ khinh miệt, ra oai phủ đầu. Bất quá, nàng rõ ràng chỉ thành thật làm tốt bổn phận của mình thôi, như thế nào lại liên lụy tới đại án ngập trời này rồi!

Tô Thanh chỉ cảm thấy nội tâm sóng to gió lớn không ngừng, liền lên xe ngựa, lúc Cố Uyên tôn quý nâng nàng một phen cũng không biết.

Ánh mắt Liễu Phương Hoa dừng trên tay hai người đụng nhau, trong chốc lát liền thu lại, hỏi: “Vị cô nương này là?”

Tô Thanh còn chưa kịp trả lời, Cố Uyên đã đáp: “Nữ đầu bếp của quý phủ”.

Tô Thanh nhất thời nghẹn, có chút ủy khuất. Nam nhân này trước còn khảnh khảnh ta ta, hiện tại thế nhưng đảo mắt liền trở mặt. Trải qua nhiều chuyện như vậy còn nói nàng là nữ đầu bếp của quý phủ? Hấn rõ ràng là... đã đáp ứng cho nàng làm nha hoàn sai sử đi!

Trong lòng căm giận, ngoài miệng lại nói: “Liễu cô nương, ta vừa mới được lão gia ân chuẩn lưu ở trong phòng hậu hạ, ngươi kêu ta “Áu Lan” là tốt rồi”.

Dứt lời, Cố Uyên đột nhiên khụ khụ ho nhẹ, dưới ánh mắt nghi hoặc của Liễu Phương Hoa, hấn dựa vào giường mềm nhắm mắt lại.

Trong mắt LPH quang sắc khẽ nhúc nhích, liền dời ánh mắt sang hướng cảnh trí ngoài màn xe, vẻ mặt nhạt nhẽo còn có chút cô đơn.

Hôm nay nháo như thế, mỗi người khó tránh khỏi đều có chút tâm sự.

Tô Thanh dựa vào vách xe xuất thần, trong xe hoàn toàn yên tĩnh, theo xe ngựa phập phồng lên xuống, vô tình đã ngủ.

Đến khi ung dung tỉnh lại, một đôi mắt không vui gằn trong gang tấc, hù dọa trong lòng nàng đột nhiên nhảy dựng, giật mình tỉnh lại liền lui về phía sau mấy bước, gọi vào: “Ngươi... ngươi muốn làm gì! Hù chết người đó biết không!”.

Lận Ảnh sắc mặt bất thiện nói: “Lão gia bảo ta kêu ngươi tỉnh, ta liền muốn nhìn ngươi một chút xem ngươi có thể ngủ đến bao giờ.”

Tô Thanh lúc này mới chú ý thấy xe ngựa chỉ còn lại một mình nàng, theo Lận Ảnh xuống xe, hỏi: “Lão gia bọn họ đâu?”

Lận Ảnh nói: “Người cho rằng ai cũng nhàn rỗi như người? Đã đến Hoài Châu, bây giờ chúng ta đang ở quý phủ của Lô học sĩ, lão gia cùng Liễu cô nương đang ở đại sảnh bàn chuyện.”

Tô Thanh nhìn xung quanh một vòng, không thấy bóng dáng xinh đẹp kia đâu, thuận miệng hỏi: “Ngọc Phi Giác không thể cũng cùng đi đi?”

Lận Ảnh hừ nhẹ một tiếng: “Cái tên Hoa Hồ Điệp kia vừa đến Hoài Châu liền phũ mông chạy lấy người, nói có chuyện quan trọng cần làm. Nhìn hần bộ dạng thần bí kia, quý biết không phải lại chạy đi gây họa cho cô nương nhà nào đi.”

Tô Thanh gật đầu bày tỏ đồng ý với suy đoán tinh chuẩn của hần.

Lận Ảnh tùy tiện chỉ một hướng trong viện, nói: “Mấy ngày này chúng ta ở trong căn biệt viện này. Dọc theo hành lang kia có thể đến hậu viện, phía tây có mấy gian phòng, người có thể tùy tiện chọn một gian.”

Phòng đầu tiên là phòng chữ “Đào”, Tô Thanh liếc mắt thấy bố cục bên trong sạch sẽ liền tiện tay ném bao đồ lên giường, ngồi cạnh bàn tự cho mình một chén trà, ôm chén trà trong tay xoa xoa. Yên tĩnh suy nghĩ, trước mắt hiển nhiên có một vấn đề không thể không coi trọng - nàng hình như không còn là nữ nhân duy nhất bên cạnh Cố Uyên nữa!

Liễu Phương Hoa? Tình địch?

Tô Thanh cúi đầu, yên lặng nhìn thoáng qua người mình, trong lòng tận lực khách quan tương đối.

Thứ nhất, Liễu Phương Hoa đáng người mảnh mai cộng thêm gương mặt thanh lệ thoát tục, rất dễ để nam nhân sinh ra ý muốn bảo vệ, mà nàng, đáng người muốn lời có lời, muốn lỡ có lỡ, cũng có thể khiến người ta sinh ra xúc động muốn chinh phục. Đáng tiếc loại nam nhân muốn gió được gió muốn mưa được mưa như Cố Uyên chinh phục này nọ đã quá nhiều, chỉ sợ thiếu cảm giác kích thích, nếu như phân tích theo lý tính, ý muốn bảo vệ hiển nhiên càng thêm hấp dẫn hần. Về điểm này, bại hoàn toàn.

Thứ hai, LPH xuất thân danh môn vọng tộc, mặc dù hiện tại gia cảnh sa sút nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, so với “nữ thương nhân” bừa bãi vô danh, lai lịch không rõ như nàng thì môn đăng hộ đối hơn rất nhiều. Hơn nữa hai người này vốn đã quen biết từ lâu, sư huynh sư muội xưng hô thân mật, trong chốc lát có thể khơi lại chuyện cũ tốt đẹp, nhớ lại giấc mơ đã từng mơ... Mà nàng cùng Cố Uyên... nấu cơm...không biết có thể coi là chuyện cũ để hỏi tương hay không? Hiển nhiên, lại là bại hoàn toàn.

Thứ ba, nguyên bản nàng chuẩn bị đánh bài “thân thể thê thảm”, nếu so sánh với LPH càng thêm không đáng nhắc tới. Trong một đêm hơn 20 miệng ăn diệt môn a! Dạng này một cô gái yếu đuối, bơ vơ không nơi nương tựa, một cô gái phiêu bạt giang hồ vì tra xét hung phạm, kiên cường, ần ần, quả thực người gặp người thương, hận không thể ôm vào ngực an ủi thật tốt. Mà nàng lúc trước an bài tiết mục bị thổ phỉ một đao chém chết cha mẹ tính cái quý gì? Trà lâu lấy ra làm đề tài bàn tán đều cảm thấy khó coi! Quả thực bại hoàn toàn không thể bại hơn.

Kì thực nếu như LPH không có hứng thú với Cố Uyên, chiến tích tam chiến thảm bại ở trên căn bản không đủ gây sợ. Máu chốt ở chỗ, dựa vào trực giác nhiều năm qua ma sát luyện ra, Tô Thanh có thể tình tường cảm nhận được vị Liễu cô nương này đối với Vương gia nhà mình có tình cảm căn bản không thể nào chỉ là tình huynh muội bình thường.

Nghĩ tới đây, nhin không được đỡ trán. Nửa đường nhảy ra một trình giao kim, tình thế trước mắt chuyên biến đột ngột, nàng lẳng lẳng nghĩ.

Mang tâm tình nặng nề, Tô Thanh đem một thân chặt vật không chịu nổi tắm rửa chải chuốt sạch sẽ, liền đi tìm Lận Ảnh, ngữ điệu mềm mại nói: “Lận công tử, lần đầu tiên ta đến Hoài Châu, muốn ra ngoài đi dạo một lát...”

“Nữ nhân chính là phiền toái”. Lận Ảnh đang bẽ bộn công việc sút đầu mẻ trán, thấy nàng lại còn có nhàn tình nhã trí, không khỏi ghét bỏ trừng mắt, giao phó: “Đừng đi dạo quá muộn, trở về sớm một chút.”

Hoài Châu được xưng là nơi đông đúc và giàu có, Tô Thanh thật sự đến lần đầu, nhìn các cửa hàng ven đường, nhất thời chơi đến nổi có chút lưu luyến quên về.

Thấy trong một gian hàng bán đồ trang sức đeo tay có cây trâm chế tác tinh xảo, nổi bật trong một phòng phục trang đẹp đẽ. Nếu đã nhất định tranh thủ tình cảm, lấy bộ dáng giản dị trước kia tuyệt đối là không thể so. Dù sao đối thủ đường đường là tiểu thư thế gia, không thể mới so liền rơi xuống hạ thế, vừa vặn mượn cơ hội lần này tuốt lại một phen.

Tô Thanh cầm lấy vài cây trâm ở trước gương khoa tay múa chân, đột nhiên có ngón tay nhặt cây trâm lên, một giọng nói phảng phất tựa như bị nghẹt từ phía sau vang lên: “Có câu nói rất hay, trâm tốt tặng mỹ nhân. Vị cô nương này nếu vừa ý cây trâm này, tiểu sinh đưa cho người tốt không?”

Tô Thanh vừa quay đầu liền nhìn thấy một người dáng dấp như dưa vẹo táo nứt, phú gia công tử, trên mặt gây chú ý bởi một nốt ruồi to, sáng ngời ngay trước mắt lay động. Cây trâm kia trên tay hắn, tận lực bày ra một bộ ngọc thụ lâm phong nhìn mình. Một đôi mắt thỉnh thoảng xẹt qua bộ ngực sữa, cho dù cố ý bày ra dáng vẻ nhã nhặn nhưng vẫn không che hết được hơi thở bỉ ổi nồng đậm.

Này, trước mặt mọi người nàng lại bị một công tử xấu xí trên mặt có nốt ruồi to đùa giỡn? Tô Thanh không khỏi vui mừng. Xem vị công tử ca này lớn lên tương đối cảm động, nhưng xem cách ăn mặc hiện nhiên không phú thì quý, dù sao Hoài Châu này ngư long hỗn tạp cũng không phải chỗ bình thường, có thể trước mặt mọi người khinh bạc nữ tử đương nhiên phải có chút thân phận bối cảnh.

Loại người nàng vừa thấy liền chướng mắt này là phải giáo huấn một chút. Huống chi người ta là công tử có tiền lại ngốc, chơi hết sức có ý tứ.

Tô Thanh thu ánh mắt quan sát, cầm lấy cây trâm trong tay hắn, trong mắt thoáng cái dịu dàng vui vẻ: “Tạ công tử nâng đỡ”.

Chí công tử lần đầu gặp qua nữ nhân thức thời như thế có chút thụ sủng nhược kinh. Vì để tỏ ra hào khí, liền tiện tay quăng cho chương quỳ một tấm ngân phiếu, rất có phong độ hất hất đầu lên nói: “Trâm này bốn công tử mua.”

Nhưng lúc này, Tô Thanh có chút hâm mộ, ánh mắt xẹt qua người hắn, đến gần nhẹ nhàng ở bên tai hắn thổi một hơi: “Vị công tử này, cửa hàng này đồ trang sức đeo tay phá lệ tinh xảo, ta đều rất thích, còn nghĩ hảo hảo chọn một cái”.

Chí công tử sắc mặt nóng lên, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, sững sờ nói: “Chọn! Nghĩ muốn cái gì cứ việc chọn!”

Chương 18

Đạo Thanh Lâu

“**C**ông tử cảm thấy chiếc vòng này có hợp với màu da của ta?”

“Rất hợp rất hợp, mua!”

“Cái dây chuyền này chế tác cực kì tinh xảo, đáng tiếc nhìn quá mức quý giá...”

“Tiền lẻ mà thôi, cô nương thích liền kêu chưởng quầy gói lại.”

“Công tử, đồ trang sức ngọc ở đối diện kia cũng hết sức tinh xảo.”

“Đi, cùng đi xem xem! Mua mua mua!”

Tô Thanh ở trên đường tản bộ một vòng, có thể nói là thắng lợi trở về. Ngồi trong cửa hàng uống trà nghỉ ngơi, Chí công tử vẫn tỏ ra hào hứng tràn trề, hỏi: “Cô nương còn muốn đi đâu?” Suy nghĩ một lát, lại nói: “Nếu cảm thấy mệt, không ngại cùng ta hồi phủ ngài một lát.”

Lời đuôi cáo! Tô Thanh trong lòng cười nhạo một tiếng, trên mặt lại lộ ra thần sắc do dự: “Hôm nay ra ngoài đã lâu, ta lại không trở về chỉ sợ cứ cứ lại lo lắng.”

Chí công tử nói: “Không sao. Cô nương ở nơi nào, ta sai người báo một tiếng là được.”

Tô Thanh làm bộ suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng tốt. Ta hiện tại ở Lô phủ thành nam, làm phiên công tử phái người thông truyền.”

“Lô phủ!?” Thần sắc Chí công tử nhất thời biến đổi, “Xin hỏi Lô học sĩ là cô nương...”

Tô Thanh kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi: “Như thế nào, công tử quen biết cứ cứ ta sao?”

Cơ hồ vừa dứt lời, Chí công tử đã “vèo” một cái từ trên ghế đứng lên, vẻ mặt như ăn hoàng liên, nghẹn một hồi lâu mới nói: “Lô...Lô cô nương, Lô phủ trước nay gia giáo nghiêm ngặt, trở về quá muộn chỉ sợ Lô học sĩ sẽ trách tội, tiểu sinh hiện tại đưa người trở về tốt không?”

Tô Thanh sắc mặt xấu hổ nhìn hẩn một cái, hết sức hâm mộ nói: “Công tử thật sự là vị quân tử ôn nhu sẵn sóc khiêm tốn nhún nhường!”

Khóe miệng Chi công tử cứng ngắc, cười khan vài tiếng, trong lòng lại khóc không ra nước mắt. Họ hàng của Lô học sĩ, đừng nói hẩn, dỗi mắt toàn bộ Hoài Châu có ai dám đụng tới? Hôm nay đúng là xui tám đời, không nói đến gặp được mỹ nhân, mấy ngàn lượng ngân phiếu cũng trôi sông vô ích.

Đưa đến con đường trước Lô phủ, Chí công tử dặn dò mấy lần tuyệt đối đừng nói chuyện đã gặp hẩn, dưới ánh mắt soi mói thâm tình khẩn thiết của Tô Thanh, bàn chân như bôi dầu chạy trôi chết.

Tô Thanh vốn nghĩ Lô học sĩ ở Hoài Châu tiếng tăm lừng lẫy, cho nên mới nổi lòng tham, lấy hẩn ra làm bia đỡ đạn. Nhưng thấy thái độ vị công tử này lại coi Lô gia như mãnh thú, nước lũ thật sự làm cho nàng có chút không phản ứng kịp. Xem ra vị Lô học sĩ này là một nhân vật không đơn giản.

Đem bọc bên ngoài hủy đi, chỉ để lại trang sức bên trong giấu vào ngực, Tô Thanh vốn đang chuẩn bị lén lút trở về phòng, lại phát hiện có một chiếc xe ngựa to chẳng biết lúc nào dừng ở cách đó không xa, nhìn còn có chút quen mắt. Lại đến gần một chút, thấy rõ người đứng bên ngoài không khỏi ngạc nhiên: “Bộ công tử, người không phải là ở kinh thành sao, như thế nào lại đến nơi này?”

Bộ Tiện Âm theo tiếng nhìn lại, ôn nhu cười một tiếng: “Vương gia trong một thời gian ngắn không thể hồi kinh, ta đưa một ít công văn đến trước thuận tiện thay Bạch Chỉ biểu lộ nỗi tương tư. Không có Vương gia trong phủ, hẩn chẳng thiết ăn uống gì, thật làm cho người ta đau lòng.”

Không nghĩ tới Bạch Chỉ kia ngoài mặt lạnh băng lại là người si tình. Tô Thanh bưng tỉnh, lộ ra vẻ mặt “ta hiểu”: “Vậy Bộ công tử nói chuyện cùng Vương gia đi, ta trở về phòng trước.”

Bộ Tiện Âm ngăn nàng lại, rũ mắt cười: “Đêm nay chúng ta muốn đi đến một chỗ rất thú vị, không biết Thục cô nương có hứng thú đi cùng?”

Tô Thanh ngẩng đầu hỏi: “Vương gia đi sao?”

Bộ Tiện Âm mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên.”

Tô Thanh hỏi lại: “Còn Liễu cô nương thì sao?”

Bộ Tiện Âm tập trung nghĩ nghĩ, nói: “Ta nghĩ là không đi.”

Mắt Tô Thanh sáng lên, không suy nghĩ nhiều liền đáp ứng, nhưng chẳng biết tại sao, tổng có cảm giác nụ cười của Bộ Tiện Âm lờ mờ có ý tứ hàm xúc khác.

Loại cảm giác kì quái này vẫn duy trì đến lúc chạng vạng, vài nha hoàn đưa một bộ nam trang đến cho nàng thay, khi nàng đến đại sảnh đã có không ít người, chữ “Tuý Hồng lâu” lơ mờ lọt vào tai.

Tô Thanh nghe vậy dừng lại một chút, khoé miệng vừa kéo.

Khó trách! Khó trách LPH không đi cùng. Nghe cái tên đậm ý cảnh lưu luyến này, bọn họ là muốn đi dạo thanh lâu?

Tiếng cười trầm thấp của Bộ Tiện Âm ung dung vang lên: “Ồ, Thực công tử đến.”

Tô Thanh theo tiếng đạp qua, đúng lúc Cố Uyên nhìn phía bên này, lập tức đem đầu giấu đi. Bộ Tiện Âm này tuyệt đối là cố ý, nam nhân đi thanh lâu tìm hoa vãn liễu, nàng mặt dày mày dạn cùng đi như vậy chỉ sợ không duyên có rước lấy phiền. Ánh mắt Cố Uyên có chút ý vị sâu xa, nàng yên lặng cúi đầu, hận không thể tìm cái lỗ chui vào.

Nhưng mà Cố Uyên liếc một cái lập tức thu lại ánh mắt, lời nói không nặng không nhẹ nhưng mọi người trong sân vẫn nghe rõ ràng: “Bộ đáng cũng khá tuấn tú.”

Liên tưởng đến hậu viện Nhiếp Chính Vương phủ xuân sắc kiêu diễm, Tô Thanh bị khen sắc mặt biến ảo không ngừng.

Như thế nào cũng không nghĩ tới lúc mình mặc nữ trang không được Cố Uyên ưu ái, ngược lại giả dạng một thân nam trang lại được hắn khen ngợi. Trong lòng cân nhắc, nếu không sau này hợp ý, ngày ngày mặc nam trang rêu rao khắp nơi? Hình như, rất đáng suy tính. Trước khi ra cửa gặp được LPH đứng ở cửa, nàng ánh mắt nhàn nhạt nhìn theo bọn họ rời đi, một bộ y phục xanh theo gió ve vẩy.

Tô Thanh ngồi trong kiệu nhìn bóng dáng kia dần dần đi xa, trong lòng không khỏi thổn thức, một giai nhân như thế lại là tình địch...

Tuý Hồng lâu là nơi gió trăng nổi danh nhất Hoài Châu, ngày thường khách đến nhiều như mây, tối nay đông như trẩy hội. Xe ngựa trải rộng khắp con đường bên ngoài lâu, thậm chí ngay cả các con đường lân cận cũng người người đi lại đông đúc, tình cảnh rất đồ sộ.

Bên trong đoàn người, bất kì người nào cũng đều rất dễ gây chú ý, huống chi hôm nay cùng nhau xuất hành, chưa tới một lát, bà chủ Ân nương đã tự mình ra tiếp đón. Nàng mặc một thân váy dài màu đỏ, hơn 30 tuổi lại thướt tha thùy mị, một khuôn mặt khéo léo, nói năng giọt nước không lọt: “Vài vị công tử này nhìn không phải người địa phương, hẳn là lần đầu tiên đến Tuý Hồng lâu của chúng ta? Nếu có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn còn thỉnh chư vị thông cảm.”

Bộ Tiện Âm cười dài, gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

Ân nương không biến sắc quan sát, lại vô thức không dám nhìn Cố Uyên, chỉ quan sát Tô Thanh sau lưng Cố Uyên, lại liếc qua Lận Ảnh sắc mặt khó coi, nhìn về phía Bộ Tiện Âm để nói chuyện, thăm dò: “Không biết vài vị muốn tìm sắc đẹp, là cô nương hay là... nam quan?”

“Ai muốn chơi nam nhân!” Lận Ảnh nghe vậy sắc mặt trầm thấp, hung hăng trừng mắt tú bà.

Thần sắc ngoan lệ hù dọa Ân nương dưới chân mềm nhũn, bị Bộ Tiện Âm nhanh tay lẹ mắt nâng đỡ, cười nói: “Bà chủ không cần quá khách khí, chúng ta đến tìm Hồng Loan cô nương, tuy tiện an bài một gian phòng rộng rãi trang nhã là được. Còn những thứ khác, người xem xử lí là được.” Nói, đem ngân phiếu nhét vào tay nàng.

Ân nương nhận xấp ngân phiếu, trên mắt lập tức khôi phục một chút huyết sắc, mặt mày rạng rỡ dẫn các vị công tử lên lầu.

Vị trí nhã gian không tệ, so với bên ngoài huyền ảo thì hết sức yên lặng, cũng có thể nhìn rõ tình hình chính đường trong lầu.

Đóng cửa lại, Bộ Tiện Âm quan sát sắc mặt Lận Ảnh, nhin không được khế cười: “Ta nói người có thể thu lại thói tính tình của người hay không? Trong thanh lâu, bộ dáng thù sâu như biển của người giống như nướng tử người bị ai bắt bán đến đây không bằng.”

Sắc mặt Lận Ảnh túng quẫn, vẫn không phục, trầm mặt: “Nơi tận tình thanh sắc này đều là nữ nhân không biết liêm sỉ.”

“Người ta không biết xấu hổ thì mắc mớ gì tới người?”, Bộ Tiện Âm nhìn tình cảnh dưới lầu, đôi con người mỉm cười ngoái đầu nhìn lại, nói: “Đêm nay cũng là người nhất quyết đòi theo tới, vậy thì hứng thú lên một chút. Đợi tí nữa bị những cô nương kia sờ vài lần cũng đừng hẹp hòi, dù sao cũng sẽ không mất của người miệng thịt nào.”

Tô Thanh vụng trộm giương mắt nhìn Lận Ảnh, sợ hãi than, tiểu tử mặt đen này bình thường nhìn không ra, không nghĩ tới lại thuần khiết như thế. Phải tìm cơ hội trêu chọc hẳn một cái a...

Đầu ngón tay thon dài của Cố Uyên gõ gõ mặt bàn, hấp dẫn sự chú ý: “Người đến.”

Vừa mới nói xong, cửa phòng bị người đứng ngoài đẩy ra.

Vài nữ nhân phong thái yếu điệu thân nhiên cười duyên đi vào, gian phòng vốn an tĩnh trong chốc lát đã nòng nặc mùi phấn son.

Hai nữ tử không coi ai ra gì ngồi xuống, thân thể mềm mại dựa lên, thái dương Lân Ảnh giật giật, có loại xúc động muốn lật bàn, cuối cùng dưới ánh mắt soi mói của Bộ Tiện Âm, cưỡng chế nhịn xuống.

Bộ Tiện Âm chậm rãi đến cạnh bàn, hơi hợt ôm hai người trong lòng mình, nhàn nhạt thông dong nhấp một ngụm rượu.

Tô Thanh ở một bên hứng thú tràn trề, vốn định phỏng đoán Cố Uyên bị nữ nhân trên chọc sẽ có phản ứng gì, ai ngờ hần khê nâng đôi mắt lạnh lùng đảo qua, những nữ nhân vốn định đến chỗ hần chỉ cảm thấy sống lưng run lên, khiếp đảm. Hướng đi miễn cưỡng chuyển về phía nàng, trong chốc lát như ong vỡ tổ hướng về nàng yêu thương nhung nhớ.

Nhất thời oanh oanh yền yền làm Tô Thanh hoa cả mắt, tranh thủ lúc rảnh rồi nhịn không được ai oán liếc Cố Uyên đang tự uống rượu một mình.

Bên cạnh hần phảng phất như có một tầng khí tràng, nhiều oanh oanh yền yền như thế đều không quấy nhiễu đến thế giới của hần.

Hần phẩm rượu của hần, người khác hái hương của người khác.

Nam nhân này quả nhiên không gần nữ sắc? Tô Thanh nhịn không được trong lòng thờ dài một hơi.

Vì bày tỏ lòng trung thành thay Cố Uyên chặn phiền toái, nàng đôi với những cô nương kia phối hợp đến cực điểm. Trong lúc giờ trò, thế nhưng cảm thấy uống hoa tửu xác thực cũng có niềm vui thú. Ân... ít nhất cảm giác này rất không tệ, khó trách mấy tên xú nam nhân đều thích tìm nơi gió trăng liên lưu luyện quên về.

Nàng bộ dáng ai đến cũng không cự tuyệt, vài vị cô nương lập tức vây đến, cảnh xuân kiêu diễm, nháy mắt đã vào bụng vài chén.

Tô Thanh bộ dạng say rượu, đang muốn uống một ly đưa tới bên môi, đột nhiên bị một cái tay cướp qua. Vừa ngẩng đầu, Cố Uyên không biết khi nào thì đứng bên cạnh, rũ mắt nhìn nàng: “Trước kia sao không biết người thích uống rượu như thế.”

Có lẽ mùi rượu khơi lên chút phản ứng, Tô Thanh say mê ly cười một tiếng, nói: “Chuyện lão gia không biết còn rất nhiều.”

“Xác thực là vậy.” Tựa như nhớ tới cái gì, thần sắc trong mắt Cố Uyên trầm xuống, giương một tay lên, ly rượu đổ trên mặt bàn. Xung quanh nháy mắt yên tĩnh, ánh mắt quét qua một đám nữ nhân, giọng điệu vững vàng không có chút tâm tình: “Tất cả đều ra ngoài.”

Trong đầu Tô Thanh hỗn độn một lát, cũng lờ mờ kịp phản ứng.

Đúng vậy, trong phòng đều là nữ nhân, khó trách Cố Uyên cảm thấy không vui.

Nàng lập tức há mồm phụ họa: “Đúng vậy, đều ra ngoài! Muốn cô nương cái gì, còn không để cho gia đỗi một lớp nam quan vào!”

Lận Ảnh vừa uống một ngụm rượu vào miệng, “Phốc” một cái phun ra ngoài.

Chương 19

Án Mạng

Bộ Tiệp Âm quay mặt sang một bên, không đành lòng để người ta thấy đường cong khoé môi, bả vai lại nhịn không được run run.

Trong phòng cũng đã yên tĩnh lại, ánh mắt Cố Uyên đã trở nên thâm thúy, lạnh buốt đảo qua xung quanh, vài nữ nhân chỉ cảm thấy lạnh cả người, một chút cũng không dám nán lại vội vã chạy ra khỏi phòng.

Tô Thanh cảm thấy có chút lạnh, duỗi tay đem tà áo kéo vào một chút, trên mặt vẫn có chút nghi hoặc: “Án? Vì sao đột nhiên đều đi hết?”

Nàng nhìn Lận Ảnh, thấy vẻ mặt hắn đang xem kịch vui.

Không hiểu.

Lại nhìn hướng Bộ Tiệp Âm, hắn cũng là bộ dáng mỉm cười, mặc dù không rõ ràng như Lận Ảnh nhưng tóm lại là không có hảo ý.

Hậu tri hậu giác, Tô Thanh chợt hiểu ra.

Cố Uyên nhất định vẫn luôn kiêng kị không cho người ngoài biết hẳn thích nam nhân, huống chi hôm nay còn có hai người khác ở đây. Chuyện thích nam nhân này mà bị vạch trần trước mặt người khác đương nhiên là... mất mặt.

Vô ý chạm vào nghịch lân của Cố Uyên, Tô Thanh có chút sợ hãi, thử vấn hỏi: “Lão gia đừng hiểu lầm, ta mới vừa gọi nam quan cũng không phải cho lão gia dùng, là cho ta tự mình dùng! Dù sao đây cũng là lần đầu ta đến chỗ này, sau này chưa chắc có cơ hội tới nữa, nhất thời kiếm lòng không được mới muốn ném thử nam quan tươi mới!”

Con mắt Cố Uyên hơi híp.

Tô Thanh hơi say nhưng thần trí còn thanh tỉnh, đột nhiên có cảm giác nguy hiểm, làm nàng vô thức ngậm chặt miệng.

Dưới ánh mắt soi mói như vậy, đầu nàng cúi càng lúc càng thấp, sống lưng rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Nhưng mà Cố Uyên lại thủy chung không nói gì, Tô Thanh nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, ai ngờ đúng lúc chạm

phải ánh mắt mang ý tứ hàm xúc không rõ, trong lòng bỗng nhiên nảy dựng, liền thấy môi hần hé mở phun ra mấy chữ: “Ngươi rất muốn ném nam quan?”

Tô Thanh lập tức trầm mặc.

Không rõ vì cái gì, ngày thường Cố Uyên khó gần như vậy, tâm tư khó đoán, câu này lại làm nàng cảm thấy, nếu nàng nói một chữ “Muốn”, đêm nay chỉ sợ sẽ lập tức bị bán vào Túy Hồng lâu đi.

Nàng sợ hãi rụt cổ một cái, không dám nói nữa.

Bộ Tiện Âm đột nhiên gõ gõ song cửa sổ đánh vỡ hai người giảng co: “Lão gia, thời gian không sai biệt lắm, có thể chuẩn bị xem kịch vui.”

Tô Thanh đã sớm biết bọn họ đến Túy Hồng lâu này nhất định có mục đích, dù sao loại mặt hàng trong phố xá này có khá hơn cũng không đáng cho Cố Uyên hạ thấp thân phận mà đến. Nàng len lén nghiêng mắt nhìn Cố Uyên, thấy hần sắc mặt khó chịu uống rượu, không lên tiếng cũng không có ý tứ phản đối, lập tức tò mò nhích đến bên cạnh Bộ Tiện Âm, xuyên qua song cửa nhìn hướng dưới lầu.

Lúc này một trận tiếng tỳ bà trong đại sảnh ung dung truyền tới kèm theo giọng nói uyển chuyển của nữ tử Oanh Nhi.

Trong hành lang, một nữ tử mặc một thân váy đỏ ngời ngay ngắn, đầu ngón tay khảm đàn, ngón tay như trêu chọc tiếng lòng khán giả, ngựa ngáy khó nhìn khiến người ta muốn vén màn tơ lên để chiêm ngưỡng dung nhan đối phương.

Tô Thanh nằm bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới, ở góc độ này chỉ có thể nhìn thấy đường cong cực đẹp của gò má nàng, cho dù là nữ nhân nhìn cũng lờ mờ cảm thấy cô nương này quá mức đẹp. Nghĩ lại lúc trước Bộ Tiện Âm nói về Hồng Loan cô nương.

Tối nay đông như trẩy hội chính là vì Hồng Loan treo biển hành nghề đấu giá, một khúc cuối cùng, bên trong sân hoàn toàn yên tĩnh, sau lập tức vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi không dứt, mọi người ồn ào la hét yêu cầu nàng tiếp tục. Ân nương vội vã chạy đến chủ trì đại cục, chu toàn một phen cuối cùng mới vào giai đoạn đấu giá.

Hồng Loan đứng giữa sân, tùy ý giá cả bị đẩy lên cao, thủy chung không có phản ứng gì quá lớn.

Tô Thanh hứng thú xem, mắt thấy bảng giá mới đầu là 500 lượng trực tiếp thăng lên 5000 lượng, không khỏi chặc chặc cảm thán, đúng lúc này, chợt nghe Bộ Tiện Âm bên cạnh cười khẽ nói: “Đến.”

Tô Thanh sững sờ. Cái gì đến?

Phảng phất như để giải thích nghi hoặc của nàng, một tiếng khóc thê thảm từ bên ngoài truyền đến, người ở chỗ này cũng nhin không được mà rùng mình: “Diêm Hồng Loan, cái tiện nhân bỉ ổi này, lại còn dám ở chỗ này xuất đầu lộ diện... Ngươi... Ngươi trả mạng cho phu quân ta...”

Ở đây không người nào không nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một dân phụ mặc bạch y cầm linh vị từ ngoài lâu đi vào. Phía sau nàng, một nữ nhân cũng tựa như vì cực kì bi ai mà khuôn mặt trở nên vụn vụn, nhắm mắt theo sau, trừng mắt nhìn nguyên một đám đang hiểu kì xem kịch vui.

Dân phụ quần áo vải xô, dung nhan tuyệt mỹ lại làm cho người ta nhìn không dời mắt. Nàng hai tròng mắt rung rung, mang theo vài phần thê lương bi thảm, lời nói êm tai càng khiến người ta vừa nhìn đã thương: “Diêm Hồng Loan, ngươi mấy ngày trước hẹn phu quân ta đến đình nghỉ mát ám hại... Hôm nay, hôm nay vẫn còn ở đây treo biển hành nghề tiếp khách... Ngươi, ngươi thực cho rằng đời này không có vương pháp sao?”

Từ khi vào cửa, ánh mắt Tô Thanh nhìn các nàng chưa từng dời đi. Tổng cảm thấy, hai người này nhìn rất quen mắt. Cẩn thận nhìn hồi lâu mới từ trong đồng đồ trang sức kia trên khuôn mặt kia lờ mờ nhận ra hình dáng. Khó trách lại quen thuộc như vậy, quả phụ giờ tay nhắc chân phong tình vụn vụn kia không phải Phù Sinh còn có thể là ai, còn cái nha hoàn có vẻ mặt như ai thiếu hẳn vụn vụn hai tiền kia không phải là tiểu gia tôn quý vô cùng nhà chúng ta - Quý Loan sao?

Tô Thanh ghen hống, lập tức ho khan liên tục, nhin không được quay đầu nói: “Hai người giả gái này là hát tuồng gì?” Bộ Tiễn Âm xem đại sảnh đã nghị luận ồn ào, cười mà không nói.

Thanh âm Cố Uyển không mẫn không lạt truyền tới: “Xem diễn thật kĩ.”

Tô Thanh một đồng câu hỏi đến cửa miệng bị một câu nói này chặn trở về. Chỉ có thể đem sự chú ý hướng về phía dưới lầu.

Thời điểm này, tình hình trong sân đã có chút mất khống chế. Nên biết, dân phụ này cáo trạng không phải là chuyện nhỏ mà là án mạng!

Nhưng một đại nam nhân đang yên đang lành làm sao sẽ bị cô nương Hồng Loan yếu đuối tay trái gà không chặt này ám hại? Có người tin, có người không tin, tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, cả đại sảnh một mảnh hỗn loạn.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Diêm Hồng Loan có vẻ không kiêu ngạo không nóng nảy, chỉ rũ con mắt khinh miệt nhìn vị phụ nhân nước mắt như mưa này, nói: “Vị tỷ tử này có nhận làm người hay không? Chúng ta hình như chưa bao giờ gặp qua, không thù không oán, ngươi vì sao phải vu oan ta?”

Yến Phù Sinh nhắc tay áo lau lau khöhe mắt, thần sắc ai oán đến cực điểm: “Phu quân ta, Dư Tử Toàn, là tú tài ở Cao Nguyên Hương, hôm đó chính là bị người quyền rũ đến đình nghỉ mát, có con gái Quý Nhi của ta làm chứng! Diêm Hồng Loan, lúc này rồi mà ngươi còn muốn chống chế hay sao?”

Nói, tiện tay đẩy, đem Quý Loan đẩy ra đằng trước.

Cảm nhận được ánh mắt mọi người nhìn lại, Quý Loan đen mặt, cứng ngắt nói: “Không sai! Hôm đó ta tận mắt thấy, chính là nàng đem ta... “Cha” ta... gọi đi tây sơn.”

Lúc nói đến chữ “Cha” ngữ điệu hẳn rõ ràng run lên một cái. Nghe vào tai mọi người khó tránh khỏi chua xót trong lòng. Một quả phụ như hoa như ngọc cộng thêm một khuê nữ đáng yêu còn bé đã phải chịu tang phụ, thật sự là người gặp người thương, thảm kịch nhân gian.

Nghe đến tên “Dư Tử Toàn”, thần sắc trong mắt Diêm Hồng Loan khế lung lay, ánh mắt nhìn về phía Yến Phù Sinh mang theo lãnh ý. Trong chốc lát, chợt nở nụ cười: “Cái tiểu nha đầu này chỉ sợ thực sự nhầm người rồi, Hoài Châu cách Cao Nguyên Hương tới thiếu một ngày đường nhưng ta mỗi ngày đều ở Túy Hồng lâu tập trung tập âm luật, sao có thể có thời gian đi tới đi lui? Chuyện này, Ân nương cùng các tỷ muội trong lâu đều có thể làm chứng.”

“Có cái chứng cứ gì đợi đến nha môn lại nói.” Một giọng nói thô cuồng vang lên, thuận thế đón lời nàng.

Một nhóm hung thần ác sát quan sai ùn ùn kéo tới, người ở đây không khỏi kinh ngạc đứng lên, người người hai mặt nhìn nhau.

Quan là tài, thương ứng biến. Túy Hồng lâu ở Hoài Châu đặt chân nhiều năm, ai không biết là vì sau lưng cùng triều đình có quan hệ cực kì “hòa hợp”. Từ trước đến nay, phàm là chuyện liên quan đến Túy Hồng lâu, quan phủ lần nào mà chẳng hạn không thể mau chóng giúp Ân nương giải quyết? Như thế nào hôm nay quả phụ thâm sơn cùng cốc đến Túy Hồng lâu tùy tiện khóc nháo, nha dịch lại gấp gấp không chờ được bắt người như vậy? Đây không phải là tự đoạn tài lộ của mình sao?

Sắc mặt Ân nương nhất thời biến ảo không ngừng, âm thầm móc tâm ngân phiếu đưa qua, đến bên cạnh đề thấp âm thanh nói: “Lưu bộ đầu, chuyện hôm nay có phải có chỗ nào hiểu lầm hay không?”

Lưu bộ đầu nhìn nàng một cái, loại tình cảnh có tiền mà không thể nhận này thật sự là có khổ khó nói mà.

Hôm nay, người trong kinh thành đột nhiên đến, thiếu chút nữa đập bay cửa chính nha môn, nói là đêm nay không lấy được người thì khó giữ được chức phủ

Doãn đại nhân. Hấn ngược lại cố ý muốn chu toàn, nhưng cũng phải xem thân phận của mình là gì. Này liên quan đến ai a? Phất đầu ngón tay là có thể đem bọn họ nghiền nát trong lòng bàn tay. Nếu làm không xong chuyện này chỉ sợ mạng cũng không còn, sao còn có tâm tư đi nhận tiền.

Hấn hung hăng, tay run run đem tiền Ân nương đưa nhân trở về, làm ra vẻ mặt giải quyết việc công, nói: “Đại sự liên quan đến mạng người làm sao có thể làm việc thiên tư trái pháp luật? Người đến, còn không mau đem Diêm Hồng Loan về nha môn thẩm vấn cho tốt!”

Trong tiếng khóc thút thít của Yên Phù Sinh, ánh mắt Diêm Hồng Loan thay đổi mấy lần, tay giấu trong tay áo khế giương cao, cuối cùng vẫn yên lặng không tiếng động buông xuống, để nha dịch chụp khóa xích dẫn ra khỏi Túy Hồng lâu.

Trong nhĩ gian, Bộ Tiện Âm ngoái đầu lại nhìn Cố Uyên, cười nói: “Lão gia, không nghĩ tới phủ doãn Hoài Châu là người hiểu biết.”

Cố Uyên cười lạnh: “Lão hồ ly kia đương nhiên rất rõ ràng.”

Nghe đoạn đối thoại này, hiển nhiên hết thảy đều đã được cố ý an bài.

Chỉ là vị Hồng Loan cô nương này bất quá là một nữ tử phong trần, muốn bắt thì bắt, cần gì phải cong cong queo queo một vòng lớn như thế?

Tô Thanh đứng một bên âm thầm cân nhắc, chợt nghe có người bên ngoài gõ nhẹ cửa phòng, ngữ điệu có chút sợ hãi, thấp giọng nói: “Khách... khách quan, nam quan các người muốn đều đưa tới...”

Một câu nói rất nhẹ lại trong khoảnh khắc nhắc lên sóng to gió lớn.

Không đợi nàng kịp phản ứng, Cố Uyên đã mở miệng: “Rất tốt, đều vào đi.”

Theo cửa phòng đẩy vào, Tô Thanh lập tức có cảm giác không tốt.

Chương 20

Say Rượu

Quy công cúi đầu khom lưng kêu người vào, vẻ mặt tươi cười nói: “Các vị công tử, cô nương chúng ta chiêu đãi không chu toàn, thỉnh các vị tha thứ. Đây là tuyệt phẩm “Say thần tiên” làm bồi tội, hiện tại đưa tới đều là nam quan tốt nhất trong lâu, còn thỉnh các vị công tử hưởng dụng cho tốt...”

Cố Uyên cũng không nhìn hấn, đưa tay tùy ý chỉ một cái: “Đều hầu hạ vị công tử kia đi.”

Quy công có chút ngây người, nhìn Tô Thanh vẻ mặt cứng ngắc, nhưng những người khác trong phòng không phản đối, liền đem nam quan trang điểm xinh đẹp bên cạnh một phen đẩy qua: “Còn lo lắng cái gì, không mau đi qua!”

Nói xong liền làm ra thân sắc hiểu rõ, cười tủm tỉm rút khỏi nhã gian.

Cúi đầu mỉm cười một tiếng, từ từ đi qua, lúc Tô Thanh phục hồi lại tinh thần, cũng đã sa vào cục diện trái ôm phải áp. Vô thức há mồm đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, tâm tư nàng thủy chung nhìn lên sắc mặt Cố Uyên, cả trái tim treo trong ngực căng thẳng ngưng đập.

Đầu ngón tay Cố Uyên như có như không gõ mặt bàn, một cái, lại một cái, tựa như đập vào lòng nàng, làm cho nàng nhẹn không được thậm lau mồ hôi lạnh.

Tựa hồ chú ý đến ánh mắt Tô Thanh, Cố Uyên giương mắt nhìn qua, giống như xem kỹ nàng: “Không cần để ý chúng ta, chơi thật vui đi.”

Bị hấn nhìn như vậy quả thực so với bị chém chết còn khó chịu hơn, làm sao có thể chơi vui vẻ!?

Tô Thanh cảm giác mình sắp khóc. Nhưng vẻ mặt Cố Uyên lại rõ ràng không có ý tứ đùa giỡn, trong lòng thầm cân nhắc, cảm thấy mình không cần ngỗ nghịch tốt hơn.

Nam quan lần này đến tổng cộng có 4 người, lúc này đều quây quanh người nàng, hình ảnh quá mức hương diễm, đích xác có chút vô phúc hưởng thụ. Cố Uyên thì nàng không dám trêu chọc, còn như Quý Loan, nếu có nam nhân dám động đến hấn chỉ sợ sẽ trực tiếp đem người chém bầy tỏ trong sạch. Tô Thanh suy nghĩ một chút cũng chỉ có thể đuổi hai người đi hầu hạ Bộ Tiệp Âm.

Lông mày Bộ Tiện Âm nhẹ nhàng nhảy lên, cũng không kháng cự, dặt bàn tay nhỏ bé mảnh mai của người ta, cười tủm tỉm đùa giỡn.

Tô Thanh đối với hành vi nghĩa khí của hắn rất cảm động, ôm cái nam quan tên Đàn Không ngồi bên cạnh bàn, ngửa đầu lại uống thêm một ly rượu. Không thể không nói rượu của Túy Hồng lâu thật cao cấp, hợp khẩu vị vô cùng, thật mê người, nhịn không được hỏi: “Rượu này tên gọi là gì?”

Đàn Không đáp: “Rượu này chính là “Say thần tiên” là rượu ngon nhất đẳng, nếu công tử thích thì uống nhiều vài chén.”

Tô Thanh cũng không khách khí, cười nói: “Rất tốt rất tốt.”

Cố Uyên bên cạnh híp mắt, không nhúc nhích xem bọn họ vui vẻ uống rượu, chén nhỏ trong tay vô tình để xuống. Lận Ảnh rơi giữa hai người, lời vừa ra đến khóe miệng cuối cùng cũng nuốt trở vào.

Say thần tiên, rượu cũng như tên, vừa vào miệng mặc dù thanh nhã nhưng tác dụng chậm rất lớn. Tô Thanh lúc đầu không có phản ứng gì, nhưng càng uống nhiều càng cảm thấy âm đầu, đầu óc vốn có chút hỗn độn lại càng thêm mơ hồ.

Có chút đau đầu vượt huyết đạo bên tai, nàng lười biếng tựa vào Đàn Không bên cạnh, hít hít mũi, ngửi mùi son phấn thơm, nói: “Rượu là rượu ngon... chính là, có chút kém... Đi một chút đi, chúng ta đi ngủ một giấc...”

Đàn Không nghe vậy sững sờ, trong chốc lát khẽ nở nụ cười: “Công tử say, Đàn Không liền đỡ công tử đi nghỉ ngơi.”

Nói, duỗi tay nâng nàng lên, Cố Uyên bỗng nhiên đứng dậy, phát tay áo đẩy hắn ngã trên mặt đất thuận thế kéo Tô Thanh vào lòng.

Đàn Không bị đau cũng không dám lên tiếng, dưới ánh mắt cực lạnh quét qua chỉ có thể ủy khuất cuống quýt lui đến góc khuất.

Cố Uyên rũ mắt nhìn Tô Thanh, ấn đường nhăn càng chặt: “Còn chưa chơi đủ?”

Lời nói bên tai nhẹ nhàng xẹt qua liền bay lên chín tầng mây. Tô Thanh hậu tri hậu giác ngẩng đầu nhìn gương mặt gần trong gang tấc kia có chút xuất thần.

Khuôn mặt này vì sao lớn lên đẹp mắt như vậy? Mặc dù bộ dáng chau mày nhìn có chút hung dữ nhưng một chút cũng không ảnh hưởng tới tổ hợp ngũ quan hoàn hảo này. Đôi mắt thật sâu làm người ta thật muốn biết trong đó cất giấu tâm tư thế nào. Cũng chỉ có ở trong mộng nàng mới dám công khai quan sát cái nam nhân làm nàng thêm nhỏ dãi này.

Ngô, cái môi này nhìn gần, hảo mê hoặc...

Nhiếp Chính Vương thì thế nào, lão nương nhất định phải ăn người!

Đầu lưỡi Tô Thanh âm thầm liếm liếm khóe môi khô khốc của mình, nuốt nước miếng một cái, đột nhiên khóe miệng nở nụ cười lười biếng, duỗi tay kéo tà áo Cố Uyên lại, hơi ngửa đầu, phảng phất như nhấm nháp một món ăn ngon, cẩn thận mà thâm trầm hôn lên.

Trong một chớp mắt này, trong phòng tĩnh đến mức cây kim rơi cũng có thể nghe tiếng.

Nụ cười của Bộ Tiệp Âm cứng ngắc đứng nơi đó.

“Pằng” một tiếng, ly rượu trong tay Lận Ảnh run một cái, toàn bộ ném vụn trên mặt đất.

Dưới bộ dáng tràn trề tính xâm lược này của Tô Thanh, đôi mắt Cố Uyên dần dần trở nên thâm thúy.

Đôi môi mềm mại mang theo mùi thơm nhẹ nhàng của nữ tử có chút mê người. Đôi mắt nàng chứa men say nhẹ nhàng mỉm cười nhìn hắn, không giả bộ kính sợ như thường ngày, cũng không suy nghĩ sâu xa tính kế, tươi cười thản nhiên, dễ thương làm hắn nháy mắt có chút hoảng thần.

Chỉ trong một cái chớp mắt, Tô Thanh đã nhấm nháp xong mỹ vị, vẫn chưa thỏa mãn buông lỏng miệng ra. Nghiêng đầu cười tủm tỉm nhìn hắn rất lâu, đột nhiên chuyển hướng Bộ Tiệp Âm, giãy giụa muốn từ trong ngực Cố Uyên thoát ra, trong miệng lầm bầm: “A Mạc ngoan ngoan... đến để tỷ tỷ ôm ôm...”

Cố Uyên ngăn nàng lại, đuôi lông mày khẽ nhíu lên.

Ôm?

Trầm mặc một trận, nữ nhân trong lòng vẫn như cũ giương nanh múa vuốt muốn thoát ra, trong lòng hắn không hiểu dâng lên một trận bức bối, khoát tay chặn ngang eo nàng bế lên.

Tô Thanh giống như bị động tác đột nhiên của hắn hù dọa đến, lảng lảng nhìn ánh mắt lạnh như băng của hắn, động là không động, vẫn như cũ không lĩnh hội được lãnh ý hàm ẩn trong đó. Một phen trên đầu trên cổ hắn không chút khách khí nào, sờ loạn.

Sắc mặt Lận Ảnh cứng ngắc cuối cùng không nhịn được, vừa muốn mở miệng nói cái gì, đã thấy Cố Uyên không quay đầu lại nhắc chân đi ra ngoài, chỉ để lại bốn chữ: “Mở đường hồi phủ.”

Nghẹn họng trân trân nhìn về phía Bộ Tiệp Âm đã thấy hắn không biết từ lúc nào đã gục xuống bàn cười đến sắp không thở nổi.

Lận Ảnh không khỏi buồn bực, nói: “Lão gia sẽ không thật sự vừa ý nàng đi?”

Mấy nam quan bên cạnh nghe vậy hai mặt nhìn nhau, âm thầm lau mồ hôi lạnh. Thì ra hai người kia là quan hệ đó, khó trách từ lúc đám bọn họ vào phòng, vị công tử kia vẫn là vẻ mặt muốn giết người...

Bộ Tiệp Âm cười nửa ngày mới chống thân thể đứng dậy, ném xấp ngân phiếu lên bàn, cất bước ra khỏi phòng, ung dung nói: “Chuyện của lão gia, người tốt nhất bớt can thiệp vào thì tốt hơn.”

Thần sắc Lận Ảnh thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn là đem lời nuốt trở lại vào bụng, theo hắn đi ra ngoài.

Cố Uyên một đường ôm Tô Thanh hồi phủ, ngoại trừ dọa ngã nha hoàn quét dọn cửa viện, ngược lại không gặp người nào. Hắn một cước đạp cửa phòng liền đem Tô Thanh ném thẳng lên giường. Xương cốt Tô Thanh chân động lộp bộp, râm rì rụt rụt thân thể.

Cố Uyên đóng cửa, xoay người lại.

Lúc trước không chú ý, thời điểm này dưới ánh nến mới thấy tà áo nàng vì lăn qua lăn lại mà thoáng mở rộng, lờ mờ thấy rõ da thịt hơi lộ ra. Bởi vì say rượu, hai gò má ửng đỏ, sợi tóc rũ xuống, hỗn độn mà lười biếng tản ra trên xương quai xanh đẹp mắt, có loại mỉ hoặc không nói nên lời.

Vô thức dùng đầu ngón tay xoa đôi môi mình, trên đó phảng phất như còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt. Trong mắt Cố Uyên khẽ nhoáng một cái, khoát tay, nhắc chân đạp lên người nàng.

Cố Uyên xoay người, đang muốn đi ra khỏi phòng, đã thấy Tô Thanh có lẽ cảm thấy quá nóng, một cước đá chặn xuống, trong miệng lười biếng ni non: “Nước... muốn nước...”

Bước chân hắn hơi dừng lại, trầm mặc một hồi, xoay người rót cho nàng chén trà mang tới, ấn đường thủy chung khóa chặt.

Tô Thanh nhu thuận như con mèo nhỏ cúi đầu uống vài ngụm nước, Cố Uyên đang muốn đứng dậy lại bị nàng nắm chặt cổ tay.

Đã quen với bộ dáng kinh hoàng sợ hãi của nàng và mọi người trước mặt hắn, đột nhiên có người làm ra hành động “đại nghịch bất đạo” này, trong chớp mắt làm hắn có chút sững sờ.

Lúc này Tô Thanh cũng đã đứng lên.

Đôi mắt như nước, đem chặn từ trên người nàng trượt xuống lộ ra da thịt như ngọc, cảnh xuân vô hạn.

Nàng tiện tay cầm lấy chén nhỏ trong tay hắn, không đếm xỉa gì ném sang bên cạnh. Trong lúc Cố Uyên đang ngậy người đã một phen túm hắn qua, xoay người bỏ nhào về phía trước đề lên người hắn.

Không đợi đôi mắt kia kịp tức giận, hai tay nàng liền quấn quanh cổ hắn, hơi cúi người, lại một ngậm hôn xuống, cứng rắn chặn lại lời hắn muốn nói.

Nụ hôn này không giống lúc ở Túy Hồng lâu lưu luyện cẩn thận, mà càng có chút bá đạo, cướp đoạt. Động tác muốn đẩy nàng ra của Cố Uyên liền ngưng ở đó.

Da thịt giống như bị thiêu đốt, hắn không hề chớp mắt nhìn nữ nhân mê ly trước mắt này, trong mắt có tia lửa chột lóe, đột nhiên phản kích tựa như trên môi nàng cắn một ngụm.

Tô Thanh cúi đầu ngậm một tiếng, một lát sau lại tựa như thật cao hứng cong khóe miệng, đột nhiên đến vành tai của hắn cắn một ngụm, vẫn còn chưa thỏa mãn ở chỗ đó mút thêm một cái.

Ngón tay Cố Uyên bỗng nhiên nắm chặt.

Tô Thanh thấy hắn lại không động, cúi người ở trước ngực hắn khẽ nhẹ nhàng tỉ mỉ hôn, phá lệ cẩn thận.

Cố Uyên nhắm mắt lại, lồng ngực chậm chạp phập phồng, không duỗi tay đẩy ra nhưng cũng không có động tác khác.

Trong phòng không khí kiêu diễm, ban đêm rất yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng hít thở trầm thấp của hai người. Không rõ qua bao lâu, động tác Tô Thanh dần dần chậm lại, cuối cùng nằm trên người hắn không nhúc nhích, chỉ cuộn mình chìm vào giấc ngủ sâu.

Đôi mắt Cố Uyên khẽ rũ xuống nhìn dung nhan ngủ say không hề cảnh giác này, vẻ mặt nháy mắt thay đổi.

Qua rất lâu, hắn nhấc tà áo Tô Thanh đem nàng từ trên người mình xách lên, ném vào trong chăn, sửa sang quần áo nàng lật tới lật lui có chút hỗn độn, đứng dậy.

Ở trong phòng yên tĩnh rất lâu, hắn mãnh liệt lắc đầu, đẩy cửa ra ngoài.

Bên ngoài gió đêm thật lạnh làm nhiệt khí quanh thân tản đi không ít. Cố Uyên khẽ ngược mắt, ánh trăng chiếu lên người hắn làm dung nhan hắn phá lệ nhu hòa.

Đôi với nữ nhân trăm phương ngàn kế muốn ở lại bên cạnh mình, đêm nay hắn dường như có chút luống cuống.